

[Skjerbæk.]

I Danmark har Mødrene allerede fra tidligere Tid haft betydeligt større Interesse i at faa Faderskabet fastslaaet, idet de, som det er anført her under Behandlingen, har kunnet faa forskudsvis Udbetaling af Bidrag, naar de var trængende, og derfor er det meget muligt, at man her i Danmark faar et større Antal Faderopgivelser end i Norge; men naturligvis har vi ogsaa været inde paa det Spørgsmaal i Udvalget, hvor mange Børn der bliver, som ikke kan faa nogen virkelig Fader.

Derom har jeg ikke kunnet faa virkelig præcise Oplysninger for Danmarks Vedkommende, men ogsaa paa det Punkt foreligger der noget fra Norge, som maaske kan være vejledende. Der fødes i Norge ca. 4 100 Børn uden for Ægteskab om Aaret. For ca. 3 000 af disse Børn ordnes Sagen ved Forelæg, det vil altsaa sige, at Faderen udtrykkeligt eller stiltiende vedgaar Faderskabet. Tilbage bliver der altsaa ca. 1 100 Sager om Aaret. I ca. 8 pCt. af disse Sager indrømmer Faderen Faderskabet; i 45 pCt. er der givet Dom for Faderskabet, i 25 pCt. er der givet Dom for Bidragspligt. Saa er der 15 pCt. af Sagerne, i hvilke den indstævnte Mand blev frikendt, og endelig har man maattet hævde eller afvise Sagen i ca. 7 pCt. Det vil sige, at der er ca. 250 Børn om Aaret, for hvilke der kun er givet Dom for Bidragspligt; og lægger man hertil de Sager, i hvilke der er afsagt Frifindelsesdom, eller som er hævet eller afvist, bliver der, hvis man regner med eet Barn i hver Faderskabs-sag, omtrent lige saa mange, hvor Sagen ikke har kunnet gennemføres. Altsaa for Norges Vedkommende hvert Aar ca. 500 Børn, som ikke kan faa nogen Fader.

Hvis vi til Sammenligning dermed ser paa de danske Forhold, ved vi, at der for Tiden fødes omkring 6 000 Børn uden for Ægteskab hvert Aar. En hel Del af dem bliver legitimeret. Virkelig præcise Oplysninger har jeg ikke derom, men jeg kan nævne fra Indberetninger fra Børnetilsynet, at i de sidste 3 Aar er hvert Aar 1 600—1 700 blevet legitimeret, og det nedsætter allerede Tallet en hel Del. Hvis vi i øvrigt vil regne med den samme Procentdel af Børnene i Danmark som i Norge, som vil blive uden nogen bestemt udlagt Fader, saa vil det blive en 700—800 Børn om Aaret. Vi har ment, at disse Betragtninger vejede en Del til, og det har gjort os betænkelige ved at gaa med til det Forslag, der ligger foran os.

Jeg vil gerne yderligere nævne et Par Ting fra de norske Erfaringer. Der siges af

Bureauchef, nu Sorensskriver Wiesener, at de Bestemmelser, som er af størst praktisk Betydning, er Reglerne om Bidragspligten; ved Siden heraf, siges der, spiller Spørgsmaalet om Barnets Navne- og Arveret efter Faderen en liden Rolle i praktisk og økonomisk Henseende; der kan ikke forelægges fra Norge nogen talmæssig Opgørelse af, i hvor mange Tilfælde Barnet har taget Faderens Slægtsnavn eller har arvet ham, men de er, siger Wiesener, vist ikke synderlig talrige og bliver det næppe heller. Det er heller ikke muligt at fremlægge positive Erfaringer om, i hvilken Udstrækning Navne- og Arveretten har uddybet Mandens Forstaaelse af Alvoren og Ansvaret over for Barnet uden for Ægteskab. Det er nævnt, at der ikke har været nogen Nedgang i Antallet af indgaaede Ægteskaber, og der har ikke været nogen Stigning i Antallet af Barnemord, tværtimod; derimod kan man altsaa ikke sige noget om, hvordan det har virket paa de enkelte Fædre.

Endelig vil jeg gerne nævne, at det, man fra norsk Side fremhæver som det allervigtigste, er, at Moderen, naar hun er i Trang, kan faa Bidraget udbetalt af det offentlige. Derfor har man i de Ønsker, der er fremsat om Ændringer i de norske Love af 1915, lagt særlig Vægt paa at faa Regler, svarende til de danske Regler om forskudsvis Udbetaling, indført i Norge. Nu har vi jo i Danmark disse Regler, og dermed mener jeg, der er gjort et stort Stykke Arbejde for de uden for Ægteskab fødte Børn.

Man kan naturligvis sige, at netop det, at der ikke har kunnet paavises direkte Ulemper af de norske Love, kunde tale for at gaa videre i Retning af at give Navne- og Arveret, men paa den anden Side har vi ment, at der i Danmarks Befolkning var meget store Kredse, som ikke ønskede, at vi skulde gaa dette Skridt videre.

Som det er fremhævet fra flere Sider, har vi drøftet Spørgsmaalet om at bygge videre paa § 9-Regelen i Arveforordningen af 1845, men det er ikke lykkedes at komme til et positivt Resultat paa dette Omraade. Jeg vilde for mit Vedkommende gerne have været med til at gaa dette Skridt videre, saaledes at vi altsaa vel fik en Gruppe Børn tilbage, som vi ikke gav Navne- og Arveret, men ganske vist en Gruppe Børn, som vi heller ikke kan hjælpe alle sammen gennem de Regler om Navne- og Arveret, som foreslaas, fordi vi ikke har Midler til at fremtvinge en Oplysning om Faderskabsforholdene i Tilfælde, hvor Moderen, maaske i Forstaaelse med Faderen, laver noget,